

z důvodů I. odst. ústav. zákona ze dne 9. dubna 1920 č. 236 Sb. státním občanem čsl., a nedomáhal se uznání toho, nýbrž žádal výslovně jen za přiznání státního občanství čsl. a i to jen zcela všeobecně, neodvolávaje se zejména na ustanovení § 9 uved. ústav. zák. Právem tedy požíral žal. úřad na žádost st-lovu jako na žádost cizozemce o přiznání státního občanství čsl. Žádosti st-lově však nevyhověl a st-li státního občanství čsl. nepřiznal. Že by tímto odepřením státního občanství bylo vsaženo do jeho subjektivních práv, a že by výrok žal. úřadu byl z toho důvodu v rozporu se zákonem, st-l ani netvrdí, nýbrž vytýká nař. rozhodnutí jen vadnost, spatřuje ji v tom, že úřad výroku svého neodůvodnil a že st-le nepoučil o právním stavu, podle něhož prý byl st-l již ipso facto státním občanem čsl. ve smyslu § 1 č. 3, resp. § 2 uved. úst. zák.

Námítka ta není odůvodněna.

Nároku na přiznání čsl. státního občanství není, a to ani podle § 9 uved. zák., jak nss již opětovně vyslovil (viz na př. nález z 30. listopadu 1922 č. 17919, Boh. 1714). Pak není však ani vadou řízení, když úřad straně nesdělil úvahy, kterými se dal při svém rozhodnutí vésti. Také zákonného ustanovení, podle něhož by byl úřad povinen, strany poučovati o stavu zákonodárství, není, zejména ani v uvedeném ústavním zákoně a nelze tedy shledávati vady řízení v tom, že úřad toho neučinil.

Námítkou stížnosti však, že st-l jest již ipso facto ve smyslu § 1 č. 3 event. § 2 uved. úst. zák. státním občanem čsl., nemůže se nss vůbec zabývati, poněvadž st-l, jak již uvedeno, v řízení správním netvrdil, že jsou u něho dány náležitosti v § 1 č. 3 nebo v 2 cit. zák. vytknuté a uznání státního občanství z důvodů těch se nedomáhal. Následkem toho nebylo, jak ze spisů správních jest patrné, v tom směru ani rozhodnuto a není tu tedy po té stránce dosud rozhodnutí, jež by mohl nss přezkoumati (§§ 5 a 6 zák. o ss).

Z těchto důvodů slušelo stížnost jako neodůvodněnou zamítnouti.

Č. 2039.

Státní občanství. — Domovské právo (Slovensko): I. Udělení státního občanství podle § 9 zák. č. 236/20 jest dáno do volné úvahy úřadu. — II. Ministr pro Slov. jest oprávněn zrušiti z moci dozorcí usnesení obecního výboru, kterým bylo cizinci bezvýminečně propůjčeno právo domovské.

(Nález ze dne 3. března 1923 č. 3536.)

Věc: Štěpán G. v Lipt. Sv. Mikuláši proti ministru s plnou mocí pro správu Slovenska v Bratislavě o státní občanství.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Ministr pro Slov. rozhodnutím ze dne 9. června 1922 nevyhověl žádosti st-lově za přiznání čsl. státního občanství ve smyslu § 9 ústav. zákona ze dne 9. dubna 1920 č. 236 Sb., zrušil současně z moci úřední usnesení obecního výboru v Lipt. Sv. Mikuláši ze dne 4. června 1921, jímž bylo uznáno, že st-l nabyl ve smyslu § 10 zák. čl.

XXII z r. 1886 domovského práva v Lipt. Sv. Mikuláši, jako protizákonné a nařídil, aby byl st-l vymazán ze seznamu příslušníků uvedené obce.

Stížnost podanou na toto rozhodnutí neshledal nss důvodnou.

Podle § 9 ústav. zákona ze dne 9. dubna 1920 č. 236 Sb. určí úřad nařízením osobám, které nabyly domovského práva uvedeného v § 1, odst. 1 teprve po 1. lednu 1910 a příslušely před tím právem domovským do některé obce ležící v území bývalé říše rakousko-uherské mimo území nynější republiky čsl., propadnou lhůtou, do níž mohou podati žádosti za přiznání čsl. státního občanství. Lhůta ta byla určena nařízením vlády z 30. října 1920 č. 601 Sb., jež ve svém čl. 2 stanoví, že úřady rozhodují o žádostech podle § 9 ústav. zákona podle volného uvážení. Ani v ústavním zákoně, ani v uvedeném vládním nařízení není však pro tuto volnou úvahu dána úřadu nižádná direktiva, z níž by bylo lze odvozovati subjektivní právo na přiznání čsl. státního občanství.

St-l domáhal se v řízení správním výslovně jen přiznání čsl. státního občanství podle § 9 uved. zákona ústavního, udáváje a domovským listem vydaným mu obcí L. S. M. dne 2. července 1921 prokazuje, že nabyl v obci té domovského práva teprve dne 1. ledna 1915. Neshledal-li za tohoto stavu věci ministr pro Slov. vhodným, aby přiznal st-li státní občanství čsl., nelze v rozhodnutí tom spatřovati poškození st-le v jeho právech subjektivních. Nenabyli-li však st-l státního občanství čsl., sluší k němu hleděti jako k cizozemci, jemuž obec nemohla domovské právo bezvýminečně propůjčiti, nýbrž jemuž mohla ve smyslu 2. odst. § 16 zák. čl. V z roku 1903 přijetí ve svůj svazek jen přislíbiti nebo sice poskytnouti, to však jen na případ, že nažude státního občanství čsl. Přiznala-li tedy obec jmenovaná st-li domovské právo bezvýminečně, nebylo ono usnesení obecního výboru po právu.

Pak byl však ministr pro Slov. oprávněn mocí svého úřadu dozorcího usnesení to zrušiti již z tohoto důvodu a netřeba se nss-u zabývatí ani spornou otázkou, vyhověl-li nebo nevyhověl-li st-l ostatním podmínkám k nabytí práva domovského.

Jest tedy stížnost neodůvodněna a slušelo ji proto zamítnouti.

Č. 2040.

Mimořádná opatření (příplatky k moučným výrobkům): I. Ministerstvo zásobování může podle § 1, odst. 5 vl. nař. č. 499/1920 právo přímého zásobování odepřít po př. je omeziti podle volného uvážení; omezení platí však teprve od té doby, kdy straně bylo platně uloženo. — II. Osoby, jimž všeobecně nebo zvláštním opatřením bylo povoleno přímé zásobování obilím (vl. nař. č. 499/20), nejsou povinny platiti příplatky podle § 2 nař. č. 494 a č. 500/1920.

Nález ze dne 3. března 1923 č. 3596.)

Prejudikatura: Boh. 1901 adm.

Věc: Gustav K., Antonín N. v R. a Jan S. ve V. K. (adv. Dr. Artur Heidler z Prahy) proti ministerstvu pro zásobování lidu stran příplatků na mouku.